

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Danmarks Krønike af Saxo Grammaticus. Første Deel

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 147. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1818_335A_1-txt-shoot-idm5916/facsimile.pdf (tilgået 25. juni 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

tes, og drak sig selv saaledes under Bordet, at han reiste sig aldrig meer, hvilket man vel maa kalde en stiben Ende paa en Skarns-Lyflighed!

Smidens Gøther var i Sverrig, som Valder til Sælland, ogsaa med en Flaade, og da han baade var en berømt Helt og en herlig Hovding, var alle Dannemand enige om, at give ham Kronen, som han forlangde.

Af denne Sakken seer man, at Fædrene har været dankelmødige, og ikke ret vidst, til hvilken Side de vilde!

Gøther kom nu tilbage fra Sverrig, og der yppedes en svær Strid imellem de to Medbeilere, om Herredømmet, men Enden blev, at Gøther kom til Kort, og maatte flygte over til Jylland, hvor han opholdt sig en heel Winter i den lille Bye, som siden har baaret Navn efter ham. Derfra drog han om Foraaret, ganske ene, over til Sverrig, sammenfaldte Nogens Herrer, og fortalte dem, at han reent var ked af Livet og Verdens Lys, da han nu havde havt den ulykkelige Skiebne: to Gange at overvindes af Valder. Efterat have budt dem Farvel allesammen, begav han sig derfor, ad en hartad usædvanlig Vej, til affides Steder, og vankede ellervidt om i Orken, hvor der ikke var Spor af Menneske-Fjed. Saaledes gaar det med Folk, som har et utageligt Saar i Hjertet, at de finde Byrden for svær i Selskab med andre Mennesker, søge derfor Mørket og de allerutimeligste Afskroge, og vente der at kunne faae Lugt med Fortvivlelsen. Overalt efler Sorg for det Meste Eensomhed, og affindige Folk finde gierne altid Fornoielse i Snævs og Urentighed. Før havde Gøther havt for Skik at sidde paa Toppen af et høit Bjerg, og svare med Diktprog hvem der kom, og spurgde ham til Raads, men naar Folk nu kom, var Kongen horte, hvorover de klagede sig jammerlig, og knurrede over hans Orkesioshed.

(19^a)

